

en lang række spørgsmål af praktisk art i forbindelse med landets overgang fra italiensk koloni til selvstændig stat.

Endvidere vedtoges en resolution om teknisk hjælp til Libyen, hvorom henvises til afsnit X, 4, nedenfor.

Spørgsmålet om regulering af grænsen mellem Ægypten og Libyen, som på Ægyptens forslag var optaget som et særligt punkt på dagsordenen, blev ved en resolution af 14. december 1950 udsat til behandling på 6. plenarforsamling. — Med hensyn til fastsættelsen af de øvrige grænser for de tidligere italienske kolonier bestemte en anden resolution af 15. december 1950, at Libyens grænse til fransk område skal fastsættes ved forhandlinger mellem Libyens og Frankrigs regeringer med bistand af en udenforstående tredieemand, der enten udpeges i fællesskab af de to regeringer eller af De Forenede Nationers generalsekretær.

II. Optagelse af nye medlemmer.

Som baggrund for behandlingen af dette spørgsmål forelå et responsum af 3. marts 1950 fra den mellemfolkelige domstol i Haag i henhold til den af 4. forsamling den 22. november 1949 vedtagne resolution.*) Domstolens kendelse gik ud på, at forsamlingen ikke kunne optage nye medlemmer uden en indstilling herom fra sikkerhedsrådet. Det var hermed fastslået, at 7 stemmer i sikkerhedsrådet ikke var nok, men at de 5 permanente medlemmers tilslutning måtte være en forudsætning for en beslutning i forsamlingen. Spørgsmålet gik direkte til behandling i plenarforsamlingen. Brasilien, Canada, Philippinerne, Sverige og Syrien havde forelagt en resolution. Sveriges repræsentant gav som første taler udtryk for, at man snarest muligt burde nå til universelt medlemsskab. Den danske delegation fandt ikke anledning til at deltage i diskussionen, eftersom den danske repræsentant under behandlingen af generalsekretær Trygve Lies 20 års fredsprogram havde givet sin tilslutning til uni-

versalitetetsprincippet, således som det var udtrykt i generalsekretærens program. Resolutionen vedtoges med 46 stemmer mod 5. Samtlige nordiske lande stemte for den.

Desuden forelå et resolutionsforslag fra Sovjetunionen, som ikke opnåede tilstrækkelige stemmer til at vedtages. De nordiske lande afholdt sig fra at stemme om dette, da det ikke omtalte den koreanske republik og iøvrigt måtte anses for overflødigt efter vedtagelsen af den førstnævnte resolution. Sluttelig stemtes om en af El Salvador foreslået resolution. Sverige, Norge og Danmark var enige om at stemme imod denne resolution, også dens enkelte paragraffer, dels fordi den var i modstrid med ønsket om snarest at nå til universelt medlemsskab, og dels fordi den indførte et nyt princip om, at de ansøgende stater før deres optagelse skulle deltage som observatører med taleret — et princip, som såvidt vides ikke før har været genstand for overvejelser. Heller ikke dette forslag opnåede det fornødne flertal.

Republikken Indonesien, der var blevet anerkendt af 4. plenarforsamling den 7. december 1949,**) havde ansøgt om optagelse i De Forenede Nationer. Ansøgningen var anbefalet af sikkerhedsrådet, og optagelsen godkendtes enstemmigt af forsamlingen den 28. september 1950. En delegation for Indonesien tog straks efter sæde i forsamlingen.

12. International kontrol med atomenergi.

Dette punkt på dagsordenen***) gik direkte til plenarforsamlingen, hvor det behandlede den 12. og 13. december 1950. Der forelå to resolutionsforslag. Det ene, der var stillet af Amerikas Forenede Stater, Australien, Canada, Ecuador, Frankrig, Nederlandene, Storbritannien og Tyrkiet, var en videre udformning af den tanke, som præsident Truman fremsatte i sin tale til plenarforsamlingen på De Forenede Nationers dag den 24. oktober 1950, gående ud på et nyt initiativ ved at skabe et fællesudvalg til drøftelse af

*) Se beretn. 4. saml., s. 23—25.

**) Se beretn. 4. saml., s. 25—26.

***) Se beretn. 3. saml., s. 26, og 4. saml., s. 20—23 og 75.